

De Ziel van de Reis

Tijdens de aankondiging van ArjunA, maakte ik een verspreking. In plaats van ‘de Reis van de Ziel,’ zei ik: ‘de Ziel van de Reis’. Maar, zoals ook ArjunA in zijn lezing vertelde, toeval bestaat niet! Ook sprak ArjunA kort over Nieuwetijdskinderen en over de vooroordelen die onze maatschappij nog steeds heeft. Voor mij heel herkenbaar, want mijn dochter is ook zo’n gevoelig en afgestemd mensje.

Een dag na de lezing van ArjunA ga ik met de leerkracht en een remedial teacher naar de Zonnewijzer, een school voor bijzonder onderwijs. Ik zou advies krijgen, want mijn dochter heeft moeite met rekenen. Er is een rugzakje, of anders gezegd: er is geld! Bij de school aangekomen lopen de rillingen over mijn lijf. Er hangt een negatieve trilling in dit gebouw en het gesprek krijgt ook meteen een rare wending. Al snel heb ik in de gaten dat men mij probeert te overtuigen van het nut van bijzonder onderwijs. Er wordt steeds maar weer benadrukt hoe goed het is dat deze ‘autistische’ kinderen op één school mogen zitten. Ik laat de woordenstroom over me heen komen. Na het betoog kijken vier gezichten mij verwachtingsvol aan. Ik haal diep adem en zeg wat ik al zo vaak heb herhaald: “Mijn dochter is niet autistisch!” Hoeveel verschillende diagnoses hebben de zogenaamde experts al bij elkaar gefantaseerd. Nu is ze beste van de klas met lezen. Ze haalt zelfs A-scores bij de Citotoets, iets wat voorheen voor onmogelijk werd gehouden.

Na het propagandapraatje gaan we een kijkje in een auti-klas nemen. Het is een koude en kille school, met weinig kleur, laat staan warmte. Ik zie geen vrolijke tekeningen. ‘Zo worden de kinderen niet afgeleid’, wordt mij uitgelegd. Twaalf kinderen zitten gescheiden tussen schotten. Zo kunnen ze elkaar niet zien. Één kind zit zelfs helemaal van de groep afgezonderd. Voordat ze aan hun werkjes beginnen mogen ze een boterhammetje eten; praten is verboden. Wat een ouderwets en autoritair gedoe. De leerkracht glimlacht geen enkele keer, want ook emoties verstoren de orde. Ze marcheert als een generaal door de klas. Ik maak woordloos met al deze kinderen contact, zend liefde en warmte naar ze toe. Ik lach en knipoog, en ze lachen alle twaalf terug. Zijn dit autisten? Als de juf naar ze kijkt, verstrakken de kindergezichtjes weer.

Als ik buiten sta, wil ik het liefst een potje janken. Dat dit nog bestaat! Mijn vrolijke, goedlachse dochter naar zo’n liefdeloze en troosteloze school? Nooit!! Op de terugweg herinner ik mij weer mijn verspreking. Wat is de bezieling van deze reis? Mijn bezieling is om mijn dochter te beschermen tegen fictieve aandoeningen. Dat is in elk geval nu mijn reis van de ziel...

Reageren? info@spiritueelcafeheerlen.com

